

עפ"א 48418/10/15 - נטלי קרבליניקוב, זוהר טל, מיכל גרטי, פרידה נר, אפרת קראוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 48418-10-15 קרבליניקוב ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מערערים	1. נטלי קרבליניקוב 2. זוהר טל 3. מיכל גרטי 4. פרידה נר 5. אפרת קראוס
נגד	מדינת ישראל
משיבים	

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בראשון לציון (כב' הש' שמעון שטיין), מיום 09.09.15, בתיק ח"נ 11687-03-14 במסגרתו נדונו במאוחד ענייניהם של המערערים שהורשעו לאחר שמיעת הראיות בביצוע עבירות של חניה במקום אסור, לפי סעיפים 11(1)(2)(3)(4) ו-12 לחוק העזר ראשון לציון (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ו 1986 (להלן: "חוק העזר").

העובדות הצריכות לעניין

2. המערערים מתגוררים בשכנות זה לזה ברחוב הצנחנים בראשון לציון (להלן: "הרחוב") וכלל כתבי האישום שהוגשו נגדם נסובו אודות חנייה שלא כדין ברחוב ונדונו במאוחד.

3. המערערים כפרו במיוחס להם. במועד שנקבע לשמיעת הראיות הצהיר המערער 2, בן זוגה של המערערת 1, כי הוא אשר נהג ברכב בכתבי האישום שהוגשו מלכתחילה נגד המערערת 2 ועל כן צורף כנאשם בכתבי אישום אלה.

4. ביום 21.06.15, הוכרע דינם של המערערים.

המערערת 1 הורשעה במיוחס לה בח"נ 37841-08-14.

המערער 2 זוכה מהמיוחס לו בח"נ 11687-03-14 וככל הנוגע לדו"ח מספר 22212211 ו- דו"ח נוסף מיום 5/6/12 בח"נ 11721-03-14.

הוא הורשע ביתר המיוחס לו בח"נ 1721-03-14 (9 דו"חות) וכן במיוחס לו בח"נ 3776-08-14 (2 דו"חות),
40570-11-14 ו- 3217-08-14.

המערערת 3 הורשעה במיוחס לה בח"נ 37568-08-14.

המערערת 4 הורשעה במיוחס לה בח"נ 57004-07-14 ו- 37578-08-14.

המערערת 5 הורשעה במיוחס לה בח"נ 36562-04-14.

5. בסופו של יום, לא חלקו המערערים על כך כי החנו את רכביהם במקומות המפורטים בכתבי האישום ובאופן
המפורט בהם, למעט ככל הנוגע לח"נ 11721-03-14 וח"נ 3776-08-14 (המערערים 1 ו-2). עם זאת טענו
המערערים כי יש לבטל את כתבי האישום מחמת תחולת הגנה מן הצדק.

6. ביום 9.9.15 נגזר דינם של המערערים ולאחר תיקון גזר הדין בהחלטה מיום 31.12.15, כדלקמן:

המערערת 1

בגין ההרשעה בח"נ 37841-08-14 - קנס בסך של 400 ₪ או יום מאסר תמורתו.

המערערת 2

בגין ההרשעה בח"נ 1721-03-14 (9 דו"חות) - קנס בסך של 6,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

בגין ההרשעה בח"נ 3217-08-14 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

בגין ההרשעה בח"נ 40570-11-14 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

בגין ההרשעה בח"נ 3776-08-14 (2 דו"חות) - קנס בסך של 1,500 ₪ או 3 ימי מאסר תמורתו.

המערערת 3

בגין ההרשעה בח"נ 37568-08-14 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

המערערת 4

בגין ההרשעה בח"נ 57004-07-14 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

בגין ההרשעה בח"נ 37578-08-14 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

המערערת 5

בגין ההרשעה בח"נ 36562-04-14 - קנס בסך של 400 ₪ או יום מאסר תמורתו.

פסק הדין בבית משפט קמא

7. לאחר בחינת מכלול הראיות והעדויות, מצא בית משפט קמא לזכות את המערער 2 מהמיוחס לו בח"נ 11687-03-14 ככל הנוגע לדו"ח מספר 22212211 ו- דו"ח נוסף מיום 5/6/12 בח"נ 11721-03-14 ולהרשיע אותו ביתר הדו"חות הנוגעים לכתב אישום זה. כמו כן הרשיע את הנאשם 2 ואת יתר המערערים במיוחס להם בכתבי האישום האחרים.
8. לאחר בחינת כל הליך והליך לגופו, קבע בית משפט קמא כי לא עלה בידי המערערים לעמוד בנטל המוטל עליהם להוכחת אכיפה הבררנית. שכן לא נמצא פגם בהתנהלות הפקחים בהפעלת שיקול דעתם, באופן מוטעה, תוך פגיעה בשוויון, משיקולים זרים או שלא בתום לב.
9. בית משפט קמא ענה בשלילה על השאלה האם בהינתן קיומה של מצוקת החנייה, קמה למערערים הזכות להחנות את רכבם במקום שאינו מותר לחניה, באופן שעל המשיבה להתוות מדיניות אכיפה בהתאם ולהימנע מהשתת דו"חות בנסיבות כאמור.
10. בית משפט קמא נדרש להלכה בדבר שיקול דעתה הנרחב של הרשות, בכל הנוגע למדיניות אכיפה, לאורו ימנע בית המשפט מהמרת שיקול דעת הרשות בשיקול דעתו אלא במקרים הולמים בהם הרשות מתנערת לחלוטין מחובתה לאכוף את הדין. כמו כן בא לכלל מסקנה כי ההליך שלפניו אינו נמנה עם מקרים אלה ואין להתערב בהחלטת העירייה לאכוף את חוקי העזר שלה או באופן אכיפתם.
11. בית משפט קמא קבע כי שיקול הדעת הנתון לרשות רחב והיא מוסמכת לשיקול סטייה מן ההנחיות במקרים מיוחדים המצדיקים זאת, בהתאם לנתונים שלפניה. בית משפט קמא מצא לאור העדויות שהובאו לפניו כי המשיבה פעלה בצורה סבירה וראויה.
12. בית משפט קמא קבע כי המערערים אינם יכולים לעשות דין לעצמם, להחנות את רכבם במקומות אסורים, תוך הפרעה לתנועה ולמעבר ובניגוד לתמרור המוצב ולהימנע מהגשת בקשות מתאימות לרשות דרך הצינורות המקובלים. כמו כן, מצא כי על פניו וכעולה מעדותה של הגב' יוכי אילן, מנהלת אגף החניה, המשיבה דאגה להסדיר מקומות חניה חלופיים באזור.
13. נקבע בנוסף כי הרשות השלטונית נהנית מחזקת תקינות המנהל ולכן על הטוען לאכיפה בררנית הנטל לסתור חזקה זו והדבר לא עלה בידי המערערים.

נימוקי הערעור

14. הרשעת המערער 2 במיוחס לו בדו"ח 63571210 בח"נ 3776-08-14 (להלן: "הדו"ח") מקורה בטעות שכן המשיבה נסמכה להוכחת העבירה על תצלום בלתי ברור שהגישה וגם הפקח שערך את הדו"ח, טעה בעדותו בבית המשפט בציינו פרטי רכב אחר.
15. טעה בית משפט קמא משפירש שלא נכונה את הראיות שהובאו בפניו ודחה את טענת המערערים לתחולת הגנה מן הצדק, שקמה למערערים מהטעמים הבאים:
- המערערים נאלצים מעת לעת, להחנות את רכביהם במקום האסור לחניה, מחמת מצוקת חניה השוררת בסמוך למקום מגוריהם. כמו כן החניונים הציבוריים שאמורים לתת מענה למצוקת החניה, מרוחקים כדי 350 מ' ממקום מגורי

המערערים.

גם המשיבה אינה חולקת על מצוקת החניה והעניין בא לידי ביטוי במדיניות אכיפה מקלה. ואולם זו אינה מפורסמת ברבים, מבוצעת באורח בלתי אחיד, או שוויוני, תוך אכיפה בררנית תלוית נסיבות המקרה או הפקח האוכף, המפרש, על פי ראות עיניו את חוק העזר. זאת באופן היוצר אי בהירות המקשה על המערערים לכלכל את צעדיהם.

16. שגה בית משפט קמא עת החמיר עם המערערים ברכיב הקנס תחת להורות על תשלום קנס סמלי ולחילופין על תשלום הקנס המקורי.

שגה בית משפט קמא עת החמיר בימי המאסר חלף קנס שנגזרו על המערער 2 בשים לב לאלה שנגזרו על יתר המערערים ולא הורה על 12 ימי מאסר חלף הקנס שהושת עליו.

תגובת המשיבה

17. בדין קבע בית משפט קמא כי לא הוכחה טענת האכיפה הבררנית כמשמעה, בנוגע לבני אדם דומים במצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקולים זרים. זאת בהסתמכו על הקביעות בפסיקת בית המשפט העליון (ר' בג"צ 6396 זקין נ' ראש עיריית באר שבע (1999)).

18. בדין קבע בית משפט קמא כי לא עלה בידי המערערים להפריך את חזקת התקינות ממנה נהנית הרשות וכי זו אכפה את החוק על פי שיקולים ענייניים.

19. מצוקת חניה אינה עילה המקימה טענת הגנה מן הצדק. המערערים הפרו ברגל גסה את החוק בדרך של עשיית דין עצמי ותוך פגיעה בערכים מוגנים רבים ובכללם, כיבוד החוק ושמירת הסדר הציבורי. פתוחה הייתה הדרך בפני המערערים לנקוט אמצעים חוקיים אחרים על מנת להביא לפתרון מצוקת החניה. מה גם שהרשות עצמה העניקה פתרון חלופי בדמות מקום חניה מוסדר במרחק הליכה.

20. שיקול דעת הנתון לרשות, בכל הנוגע למדיניות האכיפה של החוק, נרחב. התערבות שיפוטית בשיקול דעת זה תיעשה במשורה ותוך בחינה האם נפל פגם משפטי באופן הפעלתו.

21. המערערים הודו בכל העבירות ובכללן אלה נושא ההליך ועל כן בדין הורשע הנאשם 2 בגינו. ובכל מקרה, חרף היות התמונה בלתי בהירה, די בעדות הפקח, כדי להוכיח את המיוחס למערער 2 על פי הדו"ח.

22. בית משפט קמא הקל בעונשם של המערערים, בשים לב לשיעור המקסימאלי של הקנס העומד על 3,600 ₪.

דין והכרעה

בעניינו של המערער 2 - באשר להרשעה בדו"ח

23. ראשיתו של הליך זה בדו"ח, ת/5, שהנפיק הפקח אבי חיון, למערער 2, כבעליו של רכב שחנה על מדרכה שלא נקבעה כמקום חניה מוסדר. לת/5 צורפה אמנם תמונה שצילם הפקח ואולם המדובר בתמונה כהה שהפרטים המתועדים בה אינם נראים בבהירות.

התמונה אינה ניצבת לכאורה בחלל ריק אלא צורפה לדו"ח ת/5 ויכול והיה די בעדותו של הפקח שערך אותו כדי להוכיח

את העבירה המיוחסת למערער 2 גם בלא התמונה שצורפה אליו.

ואולם, הפקח לא טען בעדותו כי אינו זוכר את נסיבות עריכת הדו"ח באופן שניתן היה לקבלו כראיה לאמיתות תכנו, מכוח כלל "הקפאת הזכירה שבעבר". הפקח טען דווקא כי נסיבות ביצוע העבירה זכורות לו לאשורן. בד בבד עם כך נקט בדגם רכב ובצבע שונה ממאפייני הרכב המופיע בדו"ח. בנסיבות אלה קשה לקבוע במידה הדרושה בפלילים, כי הוכחה העבירה המיוחסת למערער 2 בכתב אישום זה ואני מקבלת את הערעור בנקודה זו ומזכה את המערער 2 מחמת הספק מביצועה.

באשר להגנה מן הצדק

24. בית משפט קמא עמד נכונה על מהות הגנה מן הצדק ועל התנאים לתחולתה, לרבות בהיבט של אכיפה בררנית, תוך הפנייה לפסיקה הרלוונטית (ר' סעיפים 9-18 להכרעת הדין).

ובקצירת האומר, המבחן הפסיקטי לתחולת הגנה מן הצדק המונה שלושה שלבים:

א. זיהוי הפגמים שנפלו בהליכים כנגד הנאשם ועמידה על מידת עצמתם, במנותק משאלת החפות או האשמה של הנאשם.

ב. השאלה, האם בהינתן הפגמים, יש בהליך הפלילי ובקיומו משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות.

ג. אם התשובה לשאלה השנייה חיובית, נשאלת השאלה האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו בהליך באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתב האישום, למשל ביטול חלקים בלבד בכתב האישום או הקלה בעונשו של טוען טענת ההגנה.

25. כידוע, על הטוען לאכיפה בררנית להראות כי מדובר באפליה פסולה בין דומים וכי בבסיס האפליה ניצב מניע פסול, שרירות או שקילת שיקולים זרים או בלתי ראויים. עוד נקבע כי הרשות נהנית מחזקת החוקיות של מעשיה, כך שהנטל להוכחת קיומה של אכיפה בררנית, ולמעשה להפרכת החזקה האמורה מוטל על הטוען לה.

26. כפי שנקבע בע"פ 8204/14 מחמד זלום נ' מדינת ישראל (15.4.2015) והפסיקה הנזכרת שם:

"יפים לעניין זה, דבריו של השופט ס' ג'ובראן בע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 37 (4.8.2008):

" לשם העלאת טענה בדבר 'הגנה מן הצדק', הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית

מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין" (ראו גם ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (14.10.2014); ע"פ 8702/12 זואי נ' מדינת ישראל (28.7.2013); ע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל (10.3.2008)).

ויודגש, כי לצורך הוכחת טענה לאכיפה בררנית, מן ההכרח להציג תשתית עובדתית מבוססת (ראו, לעניין זה, ע"מ 1786/12 ג'ולאני נ' מדינת ישראל (20.11.2013); ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל (6.3.2013); והשוו: עניין פרץ; מיכל טמיר אכיפה סלקטיבית 373, 415-417 (2008)).

27. עוד לעניין זה בע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' אהרון לימור (4.9.07):

"כאשר הרשות מפעילה מדיניות אכיפה אשר מפלה בין פלוני לאלמוני על בסיס שיקולים זרים כגון דת, גזע או מין, או כאשר היא נוהגת במדיניות של אכיפה שרירותית, יהיה זה מוצדק, במקרים מסוימים, לבטל את כתב האישום מכוח דוקטרינת ההגנה על הצדק. יחד עם זאת, חשוב לזכור כי לא כל אכיפה חלקית הינה בהכרח אכיפה סלקטיבית פסולה. יפים לעניין זה דבריו של בית משפט זה בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר-שבע, פ"ד נג (3) 289, 305 (1999):

"אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. כך גם אכיפה מדגמית, שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק... אולם, אפשר שאכיפה חלקית תהיה אכיפה בררנית ובשל כך גם תהיה אכיפה פסולה. מהי אכיפה כזאת? ...ללא יומרה להציע הגדרה ממצה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא."

28. על המעלה הטענה לאכיפה בררנית הנטלת להפריך את חזקת התקינות ממנה נהנית הרשות. כפי שנקבע בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (10.09.13):

"כידוע, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין - כל עוד לא הוכח אחרת (בג"ץ 8756/07 עמותת "מבוי סתום" נ' הוועדה למינוי דינים פסקה 43 (3.6.2008)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותר ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים - התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה."

ע"א 8880/13 דוד וינשל נ' מדינת ישראל משרד הביטחון (30.08.2016):

"חזקת החוקיות במשפט המנהלי, הנקראת גם חזקת תקינות פעולת רשויות המנהל, מניחה כי מעשים והחלטות של רשויות מנהליות נעשו והתקבלו כדין. חזקה זו מעבירה את הנטל על העותר לבית המשפט, להביא ראיות לאי תקינות, לפגם שנפל בהחלטה המנהלית."

מן הכלל אל הפרט

29. יצוין תחילה כי אכיפת עבירות חניה שלא כדון, חרף מצוקת חניה, אינה מקימה כשלעצמה עילה להגנה מן הצדק. שכן ככלל חלה דווקא חובה על רשות לאכוף חוק עזר שמצאה לנכון להתקימו, לאורו וברוח תכליותיו (ר' עע"מ 2469/12 מוריס ברמר נ' עיריית תל אביב-יפו (25.6.2013)).
30. ראיתי עין בעין עם בית משפט קמא כי לא עלה בידי מי מהמערערים לעמוד בנטל המוטל עליהם להוכיח טענת האכיפה הבררנית ולא נמצא כי נפל פגם בהתנהלות הפקחים או באופן הפעלת שיקול דעתם, תוך פגיעה בשוויון, משיקולים זרים או שלא בתום לב.
31. מעדותה של מנהלת אגף החניה עלה כי קיימת מדיניות אכיפה, המותירה מרווח של שיקול דעת לפקחים בבואם לאכוף את הדין הלכה למעשה. לא עלה מהעדויות, בדבר הנחייה המסייגת את האכיפה בנסיבות ספציפיות דוגמת שעות היממה, כפי שעלה מהפסיקה עליה סמכו ידיהם המערערים ואין ללמוד גזירה שווה ממנה.
- כפי שציין גם בית משפט קמא לרשות מנהלית מוקנה שיקול דעת רחב, אשר על בית המשפט להתערב בו במשורה ואלא אך מקום שהרשות מתנערת לחלוטין מחובתה לאכוף את הדין או כשנפל פגם באופן קבלת ההחלטה, כשישקול הדעת לוקה בחוסר סבירות או מונע משיקולים זרים (ר' עע"מ 2469/12 מוריס ברמר נגד עיריית תל אביב (25.06.2013) , בג"צ 10934/02 כפר עזה נגד מדינת ישראל (10.05.04)).
32. מעדויות הפקחים עלה, כפי שפירט בית משפט קמא בכל אישום ואישום, כי בבואם לאכוף את העבירות הם מפעילים שיקול דעת, באיזון המתחייב, בשים לב לנסיבות הספציפיות. ואולם לא הוכח כלל ועיקר כי הם נוהגים כאמור לשם השגת מטרה פסולה, על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא ותוך הפליית מי מהמערערים, אל מול אחרים שנסיבותיהם זהות.
- אף בדיון ציין בית משפט קמא כי במועדים בהם נערכו למערערים דו"חות, הובאו ראיות באשר לדו"חות שנרשמו גם לכלי רכב אחרים.
33. המערער 2 סמך ידיו על הסרטון 4/ס, במהלכו צילם את הפקח אתגר קוזניץ בשעת מילוי תפקידו, לאחר שהוזעק לרחוב. כפי שפירט בית משפט קמא נראה הפקח כשהוא רושם דו"חות חניה למספר כלי רכב שחננו בצד אחד של המדרכה ונמנע מלרשום דו"ח לאחד מכלי הרכב שחננו בצדו השני של הרחוב, המותר לחניית כלי רכב הנושאים תו דייר בלבד.
- בית משפט קמא נתן אמון בעדות הפקח כי עזב את המקום בלא לרשום אותו דו"ח ספציפי, על מנת שלא להיגרר לפרובוקציה מצדו של המערער 2 ואין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאים מעין אלה. בכל מקרה אין באמור כדי להצביע על היעדר אכיפה משיקולים זרים או מתוך שרירות גרידא לשם הפליית המערער 2 אל מול אחרים שנסיבותיהם זהות ולא התמלאו התנאים לתחולת הגנה מן הצדק נוכח אכיפה בררנית, מה גם שכפי שציין בית משפט קמא, נרשמו מספר בלתי מבוטל של דו"חות חניה טרם עזב הפקח את המקום.

באשר לגזר הדין

34. כלל המערערים מלינים על אודות ההחמרה ברכיב הקנס ואי השתת הקנס המקורי ואולם דין טענתם זו להידחות.

המערערים ביקשו להישפט בגין העבירות נושא הדו"חות וזוהי זכותם. נוכח כפירתם במיוחס להם התנהל הליך של שמיעת ראיות בתומו זיכה בית משפט קמא את המערער 2 מחלק מהמיוחס לו והרשיע אותו ואת יתר המערערים במיוחס להם, לאחר שדחה את טענותיהם בדבר הגנה מן הצדק. בנסיבות אלה לא נמצא פגם בכך שלא הושת על המערערים הקנס המקורי. אף לא מוצה עימם הדין כעתירת המשיבה ובית משפט קמא זקף לקולא את הרקע לביצוע העבירות ומצוקת החניה (ר' רע"פ 751/13 יורם ניצן נ' מדינת ישראל (21.2.2013)).

35. באשר למערער 2, הזיכוי במהלך הערעור מאחד הדו"חות בח"נ 3776-08-14 יוביל להקלה בעונשו באופן ששיעור הקנס שגזר עליו בית משפט קמא יופחת למחצית, קרי 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

ובאשר לעשרים ימי המאסר שהטיל בית משפט קמא חלף הקנס של 6,000 ₪, הלכה היא כי אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב במידת העונש אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בגזר דינה של הערכאה הדיונית או שיש בה סטייה ברורה ממדיניות הענישה המקובלת (ר' ע"פ 4327/12 פלוני נגד מדינת ישראל (5.6.13)) ועניינו אינו נמנה עם מקרים אלה.

סוף דבר

36. אני מקבלת את הערעור בחלקו ומזכה את המערער מחמת הספק מהמיוחס לו בדו"ח מס' 63571210 נושא ח"נ 3776-08-14. בעקבות האמור גם יופחת הקנס בגין הליך זה לסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

37. יתר חלקי הערעור נדחים בזאת.

38. הקנסות ישולמו על פי קביעת בית משפט קמא וזאת החל מיום 1.2.17.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים

ניתן היום, כ"ו כסלו תשע"ז, 26 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.